

Клара і сонце

КУПИТИ

Новий роман-антиутопія від автора світових бестселерів, лауреата Букерівської та Нобелівської премій Кадзуо Ішігуро.

Події книги нам переказує унікальна оповідачка: дівчина-роботка Клара, створена для того, щоб стати штучною приятелькою дитині, яка оберігає її у крамниці. Це вишукано ніжна й водночас бездоганно стримана історія про життя у світі, де панують високі технології, діє новітня класова система, а генетичне редагування — звична річ. Роман немовби перегукується з попередніми книгами Ішігуро, бо в ньому автор шукає відповіді на ті самі вічні питання. Чи є в кожному з нас щось настільки особливе, чого ніяк не відтворити? Чи має в собі дещо неповторне той, кого сконструйовано без серця і душі? І що означає любити когось іншого — а надто в епоху, коли ми замислюємось про те, чи можемо дізнатися геть усе про людину за допомогою даних і алгоритмів?

Коли ми з Розою були нові, то стояли в середній частині крамниці, біля журнального столика, і бачили більш як половину вікна. Тож могли спостерігати за вулицею: за офісними працівниками, що квапилися повз, за таксі, за бігунами й туристами, за Жебраком і його собакою, за нижньою частиною будівлі РПО. Коли ми вже краще облаштувалися, Завідувачка дозволила нам підходити ближче, аж до самої вітрини, і тоді ми побачили, яка та будівля РПО височезна. А опинившись біля вікна у правильний час, можна було спостерігати, як мандрує Сонце, рухаючись від дахів будинків по цей бік до будівлі РПО на тому боці.

Коли мені щастило отак застати Сонце, я нахилила обличчя вперед, щоб увібрати якомога більше його поживи, а якщо Роза була поруч, то і їй казала нахилитися. За хвилину-другу ми мусили повертатися на свої місця, і новенькими хвилювалися, що з часом ослабнемо, бо з середньої частини крамниці майже не бачили

Сонця. ШП Рекс, який стояв тоді біля нас, сказав, що цим не варто перейматися, бо Сонце досягає нас усюди. Він показав пальцем на підлогу й додав:

— Он там візерунок Сонця. Якщо хвилюєтесь, можете просто торкнутися його й додати собі сил.

Коли він це казав, у крамниці не було покупців, а Завідувачка щось заклопотано розставляла на Червоних полицях, і мені не хотілося турбувати її й просити дозволу. Тому я зиркнула на Розу, і коли та байдуже глянула на мене, ступила два кроки вперед, присіла й притулила обидві долоні до візерунка Сонця на підлозі. Та щойно мої пальці торкнулися його, як він зник, і хоч що я робила — поплескала по місцю, де він тільки-но світився, а коли це нічого не дало, потерла руками дошки, — візерунок так і не з'явився. Коли я підвелася, ШП Рекс сказав:

— Ну ти й жадібна, Кларо. Ви, дівчата, вічно такі жаднюги.

Хоч я й була тоді новенька, та відразу подумала, що це навряд чи моя вина: Сонце випадково забрало свій візерунок якраз у ту

секунду, коли я його торкнулася. Але вираз обличчя ШП Рекса залишався серйозним.

— Ти забрала всю поживу собі, Кларо. Дивись, як темно стало.

І справді: світло всередині крамниці зовсім потьмяніло. Навіть вуличний знак «Працює евакуатор», причеплений до ліхтаря на хіднику, посірів і зблід.

— Вибач, — сказала я Рексові, а тоді обернулася до Рози: — Пробач. Я не хотіла забирати все собі.

— Через тебе я до вечора ослабну, — сказав ШП Рекс.

— Ти жартуєш, — відповіла я. — Ти ж це точно не всерйоз.

— Ні, не жартую. Зараз мені стане зле. А як ті ШП, що в кінці крамниці? З ними вже щось не так. І зараз їм ще погіршає. Ти все загарбала собі, Кларо.

— Я тобі не вірю, — сказала я, вже не так упевнено.

Я глянула на Розу, але її лице далі було порожнім.

— Мені вже погано, — сказав ШП Рекс і похилився вперед.

— Але ж ти сам щойно казав, що Сонце завжди всюди нас досягає. Ти жартуєш, я знаю.

Урешті-решт я зуміла переконати себе, що ШП Рекс дражниться з мене. Але того дня я відчула, що через мене Рекс мимоволі порушив якусь незручну тему, про яку більшість ШП у крамниці воліли не згадувати. А незабаром із ШП Рексом дещо трапилося, і я подумала, що хай навіть він тоді жартував, багато чого таки сказав усерйоз.

Того сонячного ранку Рекс більше не стояв поруч із нами, бо Завідувачка переставила його в передню нішу. Завідувачка завжди казала, що кожне місце ретельно продумане, тому шанси, що нас виберуть — однакові, незалежно від того, де ми стоїмо. Та ми всі знали, що клієнти, які заходять до крамниці, найперше звертають увагу на передню нішу, і Рекс, звісно ж, зрадив, що настала його черга там стояти. Ми спостерігали за ним із середньої частини крамниці — він стояв, задерши підборіддя, а все його тіло вкривав

візерунок Сонця, — і Роза нахилилась до мене й сказа-ла: «Який чудовий у нього вигляд! Він швидко знайде свою домівку — це точно!»

Рекс третій день стояв у передній ніші, коли до крамниці ввійшла дівчинка з мамою. Тоді я ще не вмiла добре визначати вік, але пам'ятаю, що дала тій дівчинці тринадцять з половиною років, і тепер упевнена, що вгадала. Її мама працювала в офісі, на високій посаді, як ми зрозуміли з її туфель і костюма. Дівчинка підійшла просто до Рекса й зупинилася перед ним, а мама пішла в наш бік, зиркнула на нас, а тоді рушила у кінець крамниці, де двійко ШП сиділи на Скляному столі й весело гойдали ногами, як їм наказала Завідувачка. За якийсь час мама гукнула доньку, але та не звернула на неї уваги й далі роздивлялася Рексове лице. Потім дитина простягнула долоню й погладила Рексову руку. Рекс, певна річ, нічого не сказав, тільки всміхнувся до неї й далі стояв незворушно - так, як нам було сказано стояти, коли хтось із клієнтів виявляв особливе зацікавлення.

— Дивись! — прошепотіла Роза. — Вона вибере його! Він їй сподобався. Ото йому пощастило!

Я штурхнула Розу, щоб та замовкла, бо нас могли почути. Тепер уже дівчинка гукнула маму, і от вони обидві стояли перед ШП Рексом і змiрювали його поглядами, а дівчинка час від часу простягала руку й торкалася його. Вони тихо радилися, і в якусь мить дівчинка сказала: «Але ж він ідеальний, мамо. Такий красунчик». І ще за мить: «Ну, будь ласка, мамо».

До того часу до них уже тихенько підійшла Завідувачка. Врешті мама повернулася до неї й запитала:

— Яка це модель?

— Б2, — відповіла Завідувачка. — Третя серія. Рекс стане ідеальним супутником для дитини з відповідним характером. Зокрема, він спонукатиме молоду особу до старанності й сумлінності.

— О, цій панянці таке не зайве.

— Ох, мамо, він ідеальний.

Годі мама сказала:

— Б2, третя серія. Це ті, що мають проблему із вбиранням сонячного світла, правда?

Вона так це й сказала, просто перед Рексом, з усмішкою на обличчі. Рекс теж усміхався, а дитина спантеличено дивилася то на Рекса, то на маму.

— Так, моделі третьої серії справді мали спочатку дрібні проблеми, — відповіла Завідувачка. — Але чутки про них перебільшені. У середовищах із нормальним рівнем освітлення жодних проблем не виникає.

— Я чула, що погане вбирання сонячного світла може призвести до інших проблем, — зауважила мама. — Навіть поведінкових.

— З усією повагою, пані, моделі третьої серії подарували багатьом дітям неймовірну радість. Нема причин хвилюватися, хіба що ви мешкаєте на Алясці чи в підземній шахті.

Рекомендована література

[За Перекопом є земля](#)

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ